

До інноваційних форм краєзнавчої роботи належить створення безкоштовних блогів, що дає змогу популяризувати роботу краєзнавчого відділу за різними напрямками діяльності. Розміщення краєзнавчої інформації на блогах приведе до якіснішого задоволення інформаційних потреб користувачів.

Осучаснення нинішніх стандартів серед надання бібліотечних послуг – один із ефективних методів інформування (електронна доставка документів для користувачів, е-мейл розсилка документів). Е-мейл інформування запроваджено для користувачів (наприклад учителів) щодо надходження новинок тощо.

Висновки. Отже, активне впровадження новітніх інформаційних технологій до бібліотечного краєзнавства визначає нові перспективи й тенденції системного розвитку краєзнавчої бібліотечної діяльності:

- створення електронних краєзнавчих каталогів;
- бібліографічних баз даних;
- повнотекстових баз даних;
- забезпечення віддаленого доступу до краєзнавчої інформації;
- створення блогів.

Бібліотеки – гаранті збереження краєзнавчої інформації для нинішніх і майбутніх поколінь. Бібліотечне краєзнавство стає якісним новим утворенням, усі складники якого підпорядковуються єдиній меті – повному й оперативному задоволенню краєзнавчих інформаційних потреб користувачів, зокрема для узагальнення та поширення педагогічного досвіду й педагогічних інновацій в краї.

Джерела та література:

1. Бібліотечне краєзнавство у культурному просторі України : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф., 22 листоп. 2011 р. – К. : Вид-во Винниченка, 2011. – 227 с.
2. Державна історична бібліотека України: історія, сучасність, майбутнє : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., приур. до 70-річчя заснування Держ. іст. б-ки України, 24–25 верес. 2009 р. – К. : Арістей, – 275 с.
3. Краєзнавча діяльність бібліотек : метод. посіб. – К.: [б. в.], 2002. – 205 с.
4. Кушнарченко Н. М. Бібліотечне краєзнавство : підручник / Н. М. Кушнарченко. – К. : Знання, 2007. – 502 с.

УДК 811.161.2'373.231:281.9(477.82)(09)

Лариса Садова

Специфіка жіночих іменувань у православних церковних документах Волині XIX ст.

У статті проаналізовано словотвірну структуру жіночих прізвищевих назв на Волині XIX ст.; виокремлено лінгвальні особливості формування спадкових антропонімів; показано вплив позамовних чинників на виникнення прізвищ. Словотвірна будова жіночих прізвищ Волині XIX ст. відображає загальні тенденції української антропонімної системи й регіональні особливості антропонімів, зумовлені специфікою розвитку діалектів, іншомовними впливами, історичними, культурними, побутовими особливостями регіону.

Ключові слова: прізвище, антропонім, апелятив, словотвірна модель, суфікс.

Садовая Лариса. Специфика женских наименований в православных церковных документах Волини XIX ст. В статье анализируется словообразовательная структура женских фамильных наименований на Волини XIX в.; выделяются лингвальные особенности формирования наследственных антропонимов, устанавливается влияние внеязыковых факторов на возникновение фамилий. Словообразовательное строение женских фамилий Волини XIX в. отражает общие тенденции отечественной антропонимической системы и региональные особенности антропонимов, обусловленных спецификой развития диалектов, иноязычными влияниями, историческими, культурными, бытовыми особенностями региона.

Ключевые слова: фамилия, антропоним, апелятив, словообразовательная модель, суффикс.

Sadova Larisa. Spetsifika Zhinochih Imenuvan Orthodox Church Documents Volini XIX Century. The word-formation structure of the last names in the south of Volyn region have been analyzed. In the article lingual peculiarities of the inheritable anthroponyms formation have been specified, the level of the extralinguistic factors influence on the appearance of surnames has been established. The semantics of bases and word-formation structure of the modern last names in the south of Volyn region reflect common Ukrainian tendencies of anthroponomical system.

and also regional features of anthroponomy, predefined by the specific of the development of dialects, interlingual links, history, culture, way of life of the region.

Key words: last name, anthroponym, appellative, word-formation group, suffix.

Постановка наукової проблеми та її значення. Життя та статус жінки на Волині були зумовлені насамперед соціальною належністю, а також місцем у родині й сімейним станом. Основним завданням жінки поза материнством була покора та служіння спочатку батькові, пізніше – чоловікові. Родина була патріархальною, але з виразною позицією жінки як матері та дружини, яка опікувалася хатнім господарством [10, с. 306].

Патріархальний устрій суспільства, правова несамостійність жінок були причиною низької концентрації йменувань жінок у давніх джерелах [10, с. 170]. Навіть у церковних документах, які мали б охоплювати всіх прихожан певного храму незалежно від статі та віку, прізвищеві назви жінок наводили лише в разі відсутності батька або чоловіка (переважно стосовно вдів).

Як слушно зазначав М. Л. Худаш, до початку XIX ст. практика ідентифікації особи в Україні входила до сфери звичаєвого права. Спадкове вживання таких назв було не обов'язковим, а жінок, навіть вищих суспільних верств, іменували за назвою батька, чоловіка чи брата. Про українські прізвища в сучасному розумінні цього терміна можна говорити, починаючи з 30-х рр. XIX ст., але ще до кінця століття в ідентифікації низів суспільства, особливо селянства, існували відхилення навіть в урядових документах [8, с. 97].

За спостереженням М. О. Корниловича, у волинських урядових актах кінця XVIII – початку XIX ст. засвідчені випадки реєстрації селянина за самим іменем, помітна відсутність чітких правил чи настанов щодо ідентифікації особи. «Жінки, як удови по господарях, так й інші, звалися за іменнями чоловіків та батьків, без зазначення родових назвиськ» [5, с. 128].

Аналіз останніх досліджень цієї проблеми. Давня антропонімія різних регіонів України була об'єктом наукових досліджень Б. Б. Близнюк (гуцульські прізвища в історичному розвитку); Г. Є. Бучко (бойківські прізвища в історичному розвитку), Р. І. Остаха («Реєстр Війська Запорозького» 1649 р.); С. Є. Панцьо (Лемківщина XVIII – XIX ст.); І. Д. Фаріон (Верхня Наддністрянщина кінця XVIII – початку XIX ст.); Л. В. Яшук (Житомирщина XVI – XVII ст.) та ін. Антропонімію Волині XVI – XVIII ст. проаналізувала І. Митнік [9]. Прізвищеві назви Волині, засвідчені пам'ятками XVI ст., розглядали А. І. Білорус [1], А. М. Матвієнко [6], В. М. Мойсієнко [7], залучили до аналізу І. В. Єфименко [3], Р. Й. Керста [4], Л. Л. Гумецька [2]. М. О. Корнилович проаналізував антропоніми Волині кінця XVIII – початку XIX ст. [5]. Проте антропонімія Волині XIX ст. не була предметом наукового вивчення. Документи з території Волині XIX ст. засвідчують значний за обсягом пласт прізвищевих назв, частину яких утратила сучасна антропонімія. Антропонімолексеми цього періоду відображають специфіку становлення прізвищ як окремого антропонімного класу, тому актуальність вивчення цієї проблеми безсумнівна.

Об'єкт дослідження – прізвищеві назви Волині XIX ст. (картотека засвідчених прізвищевих назв нараховує 4261 антропонім). Предмет дослідження – структура жіночих спадкових іменувань на Волині XIX ст. та їхні словотвірні особливості (1707 прізвищевих назв). Матеріалом для дослідження слугували сповідальні відомості, метричні книги, книги шлюбів із сіл Волині за 1845–1854 рр., 1861–1864 рр., 1882–1902 рр., а також залучені для зіставлення документи початку XX ст. (сповідальна відомість Іовського храму с. Борисковичі 1929 р., метрична книга Дмитрівської церкви с. Дружкопіль 1920–1926 рр. та деякі інші).

Мета статті – комплексний аналіз словотвірних особливостей жіночих прізвищевих назв Волині XIX ст., структури компонентів жіночих іменувань Волині цього періоду.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування результатів дослідження. У проаналізованих джерелах наведено або списки сімей повністю (жіноче іменування розміщено після імені, імені по батькові та прізвища чоловіка й конструкції *жєна его*), або вказано батьків новонародженої дитини (жіноче іменування також розміщено після імені чоловіка та конструкції *и законная жєна его*). У цих випадках прізвище чоловіка не зазначено біля імені та по батькові або зрідка тільки імені дружини, пор. *Василій Іосифовъ Кравчукъ и законная жєна его Феодора Константинова; Георгій Федоровъ Притулка и законная жєна его Марія Иванова* [МК Брани 1871]; *Тимофей Федоровъ Рожновскій, жєна его Анна Феодорова; Григорій Андреевъ Ткачукъ, жєна его Марія латинского обряду* [Ведомость 1834]. Сповідальні відомості засвідчують прізвищеві назви жінок, якщо вони були власницями господарства або чоловік був іншого віросповідання. Номінації жінок, зафіксовані в

сповідальних відомостях, зазвичай трикомпонентні (зрідка – двокомпонентні), з додатковими лексемами, які вказували на соціальну належність, сімейний стан тощо.

У постпозиції щодо іменування наведено лексеми *вдова* (27 іменувань із 296 назв жінок, засвідчених у сповідальній відомості с. Ржищева 1830 р. [Ведомость 1830]): *Евдокія Иванова Бакайха вдова; Марина Федорова Малецка вдова; Анна Иванова Яремчучка вдова; накритка: Агафія Михайлова Калаханючка накритка*. Зафіксовано також випадки, коли причина відсутності чоловіка вказана описово: *Марія Василюва Коханска, муж ея отданъ в тюрму; Агафія Феодорова Ковальска, муж ея латинского обряду*. Зрідка трапляються двокомпонентні іменування жінки без прізвищевої назви: *рекрутка Анна Семенова; рекрутка Христина Матфеева; пасербенки ихъ Акулина Семенова, Домникія Семенова; служащая ихъ Марія Петрова сирота*; однокомпонентні іменування: *племянники ихъ Агафія, Мефодій*. Одночленні іменування, за словами М. Л. Худаша, – результат офіційно-адміністративної неунормованості способів ідентифікації особи, їхня наявність у документах зумовлена не лише тенденцією іменувати в таких спосіб представників соціальних низів, а й характером документа, його призначенням, ерудицією або старанністю писаря [8, с. 115].

Вказівку на прізвищеву назву матері в метричних книгах наведено тоді, коли батько дитини був невідомий або коли батьки не перебували в шлюбі: *солдатка Елена Иванова Витючка* [МК Брани 1871]; *рекрутка Параскева Григорієва Ковстинючка* [МК Блудів 1839]; *Параскева Антонієва Мишука крестьянка* [МК Брани 1871]; *Евдокія Захарієва Мельничучка накритка* [МК Цегів 1860]; *Параскева Іосифова Мишука девица* [МК Овадно 1836].

Номінації хрещених матерів у метричних книгах багатокомпонентні, здебільшого наведені описово та прив'язані до іменування чоловіка: *Пелагія Стефанова, жена Семена Василюва Новосада* [МК Озденіж 1852]; *Марія Яковлева, жена дячка Льва Стефанова Левитского* [МК Брани 1871]. Для ідентифікації жінки, яка з різних причин не має чоловіка, використано лексеми *солдатка* в препозиції (20 іменувань із 213 фіксацій назв хрещених матерів): *солдатка Соломонія Иванова Бондарчучка* [МК Блудів 1839]; *солдатка Евдокія Романова Юрчукова* [МК Овадно 1836]; *рекрутка* в препозиції (16 іменувань): *рекрутка Вікторія Михайлова Шнайдручка* [МК Брани 1871]; *рекрутка Марфа Василюва Ковальчукова* [МК Озденіж 1852]; *девица (девчина)* в постпозиції: *Евфимія Феодорова Павликова девица; Марія Стефанова Трача девица* [МК Брани 1871]; *вдова (вдовствующая солдатская жена)* в постпозиції: *Домника Андреева Лисакова вдова* [МК Озденіж 1852]; *Марія Стефанова Стросничка вдова* [МК Блудів 1839]; *дочь* в препозиції: *пономарская дочь Іустина Григорієва Тимотієвичь девица* [МК Брани 1871]. Серед іменувань хрещених матерів засвідчено двокомпонентні іменування без прізвищевої назви: *Марія Иванова накритка* [МК Брани 1871].

Жіночі іменування з указівкою на прізвищеву назву наведено в книгах шлюбів і записах про смерть, оскільки іменування жінки подано тут самостійно, а не поряд з іменем та прізвищем чоловіка. На початку та в середині XIX ст. серед номінацій жінок домінують трикомпонентні іменування: *Агрипина Андреева Грыцькова* (1852); *Пелагія Тимофеева Клакова* (1848); *Агрипина Тимофеева Кулибчукова* (1858); *Анна Григорієва Якубейкова* (1834) [МК Цегів 1860]. Прізвищева назва в таких іменуваннях виникла від прізвища батька або в окремих випадках чоловіка за допомогою форманта *-ов(а)*: *Леуцукова; Процюкова; Якубчукова* (1856); зрідка – *-их(а)*: *Евдокія Іоакимова Калаханьха* (1850); *-к(а)*: *Евдокія Михайлова Павлючка* (1846) або без змін: *Іустина Осиповна Філат* (1850). У документах цього періоду засвідчені також описові назви жінок: *Александра дочь Маріи Бойковой* [МК Озденіж 1852]; *Домникія Луки Бидного жена* [КИ Борисковичі 1852].

Книги шлюбів кінця XIX ст. засвідчують трикомпонентні іменування жінок, у яких прізвищева назва жінки втрачає компоненти *-ов(а)*, *-их(а)*, *-к(а)* та ін. і стає співвідносною з прізвищевою назвою чоловіка: *Акилина Стефанова Гиль; Пелагія Иванова Кулиба; Агафія Кирилова Сидорукъ; Параскевія Максимова Черноклимъ; Агафія Кодратова Шумъ* (1897) [КБО Цегів 1892], проте трапляються поодинокі фіксації прізвищевих назв на *-ов(а)*: *Агафія Максимова Ковальчукова; Татіанна Николаєва Юрчукова; Іустина Романова Николайчукова; -к(а)*: *Дарія Василюва Семенючка; Анастасія Феодорова Витючка* [КБО Цегів 1892].

Процес становлення прізвищевих назв жінок тривав і на початку XX ст. Метрична книга Дмитрівської церкви села Дружкопіль 1925 р. містить записи про наречених у такому вигляді: *Степан Лисовой, син Василя і Александры, і дружина його Валентина, дочка Прокопія і Ольги Майко; Іван Лагановський, син Луки і Евдокії, жена Лідія, дочка Василя і Матрони* [МК Дружкопіль 1920]. Звичайно, у багатьох документах початку XX ст. вживання жіночих прізвищевих назв зазнало унормування (пор. запис зі сповідальної відомості Іовського храму села Борисковичі 1929 р.: *Онисим Клим. Філат, Матрона Петр. Філат* [Ведомость 1929]), проте стверджувати, що жіночі прізвища

були остаточно унормовані наприкінці XIX ст., недоцільно, адже записи з метричних, сповідальних книг, книг шлюбів та інших документів кінця XIX – початку XX ст. містять чимало випадків неунормованого функціонування жіночих іменувань.

Неоднорідність прізвищевих назв жінок на Волині XIX ст. можна простежити не тільки на рівні обов'язковості або факультативності вживання жіночої прізвищевої назви, а й на рівні її словотвірної структури. Залежність іменування жінки від чоловічого іменування, зумовлена другорядною роллю жінки в родині, відображена насамперед у структурі жіночої прізвищевої назви. Іменування жінок містили у своїй структурі додаткові форманти, що слугували засобом творення андронімних і патронімних номінацій. Існування таких форм, до яких належить більшість іменувань жінок цього періоду, підтверджує неунормоване функціонування прізвищ жінок упродовж усього XIX ст.

Патронімні іменування жінок на Волині XIX ст. виникали через додавання суфіксів *-к(а)*: *Анна Сильвестрова Лисачка, Марія Іванова Мельничука, Пелагія Мартинова Степанючка* [КБО Цегів 1892] та *-ов(а)*: *Евдокія Андреева Батюкова, Харитина Михаїлова Ткачукова, Парасковія Захарієва Четикова* [КБО Цегів 1892], поодинокими фіксаціями представлені патроніми, співвідносні з формами родового відмінка батькового прізвища: *Карпини дєвица, Трача дєвица* [МК Брани 1871].

Андронімні іменування жінок позначали переважно вдів, дружин солдатів або рекрутів, оскільки за наявності чоловіка прізвищева назва біля імені жінки була відсутня взагалі (якщо в документі було згадано й чоловіка) або наведена описово: *Елисавета Григорієва, жєна Онуфрія Даниїлова Черскаго* [МК Брани 1871]. В антропонімії Волині XIX ст. для творення андронімних іменувань засвідчено форманти *-их-а*: *Матрона Іванова Канавчыха, Евдокія Іванова Бакаиха* [Ведомость 1834]; *-к-а*: *Анна Іванова Яремчучка, Елена Григорієва Витючка* [МК Озденіж 1852]; *-ов-а*: *Марія Максимова Ковальчукова, Харитина Михаїлова Ткачукова* [КИ Борисковичі 1852].

Суфікси *-к-а* та *-ов-а*, очевидно, були позбавлені емоційно-експресивного забарвлення, що засвідчує називання однієї особи андронімними іменуваннями з обома цими формантами: *рекрутка Марфа Васи́лієва Ковальчука, рекрутка Марфа Васи́лієва Ковальчукова, рекрутка Вікторія Михаїлова Шнайдрючка, рекрутка Вікторія Михаїлова Шнайдрюкова* [МК Брани 1871]. У сповідальній відомості 1834 р. засвідчено запис *Феодосія Васи́лієва Громична* [Ведомость 1834], поява якого зумовлена впливом аналогічних російських іменувань. Утворення з формантом *-их-а*, які були продуктивними на початку XIX ст., утрачають свою продуктивність до середини XIX ст., натомість активно функціонують андронімні іменування із суфіксами *-к-а* та *-ов-а*, а також виникають жіночі прізвищеві назви, співвідносні з прізвищевою назвою чоловіка.

Висновки. Отже, проаналізований антропонімний матеріал Волині XIX ст. дає підстави стверджувати, що процес остаточно унормування прізвищ жінок не був завершеним до кінця XIX – початку XX ст. Неусталеність жіночих прізвищевих назв, наявність андронімних і патронімних формантів у їхній структурі засвідчує нерегульованість проблеми функціонування жіночих прізвищ, зокрема правового та мовного аспектів цієї проблеми. Поява «Нового цивільного кодексу» 1826 р., який зобов'язував кожного жителя Російської імперії мати прізвище, зумовила юридичне унормування прізвищевих назв. Натомість процес мовного унормування прізвищ, який тривав упродовж усього XIX ст., пізніше торкнувся й сільського антропонімікону, засвідченого церковними документами.

Джерела та література

1. Білорус А. І. Про особові назви Західної Волині XVI ст. / А. І. Білорус // Архіви України. – 1970. – № 3. – С. 36–42.
2. Гумецька Л. Л. Нарис словотвірної системи української актової мови XIV – XV ст. / Л. Л. Гумецька. – К. : Вид-во АН УРСР, 1958. – 298 с.
3. Єфименко І. В. Українські прізвищеві назви XVI ст. : монографія / І. В. Єфименко. – К. : [б. в.], 2003. – 168 с.
4. Керста Р. Й. Українська антропонімія XVI ст. Чоловічі іменування / Р. Й. Керста. – К. : Наук. думка, 1984. – 152 с.
5. Корнилович М. О. Народна родова ономастика на Волині наприкінці XVIII ст. і в 1-й пол. XIX в. / М. О. Корнилович // Етнограф. вісн. ВУАН. – 1930. – Кн. 9. – С. 127–131.
6. Матвієнко А. М. Особові назви Західної Волині XVI ст. / А. М. Матвієнко // Друга республік. ономаст. нарада. – К. : Наук. думка, 1962. – С. 146–148.
7. Мойсієнко В. М. Луцька замкова книга 1560–1561 рр. як відображення офіційної «руської» мови середини XVI ст. у північноукраїнському варіанті / В. М. Мойсієнко // Луцька замкова книга 1560–1561 рр. / підгот. до вид. В. М. Мойсієнко, В. В. Полішук. – Луцьк : СПД ФО Купровський В. М., 2013. – С. 64–143.
8. Худаш М. Л. З історії української антропонімії / М. Л. Худаш ; відп. ред. Д. Г. Гринчишин. – К. : Наук. думка, 1977. – 236 с.
9. Mytnik I. Antroponimia Wołyńia w XVI – XVIII wieku / I. Mytnik. – Warszawa : Un-t Warszawski, 2010. – 412 s.

10. Mytnik I. Imiennictwo przedstawicieli stanu mieszczańskiego i chłopskiego w ziemi Wołyńskiej w XVI – XVIII wieku / I. Mytnik // Студії з ономастики та етимології. 2011–2012 / НАН України, Ін-т укр. мови ; відп. ред. О. П. Карпенко, В. П. Шультгач. – К. : Кий, 2012. – С. 170–179.
11. Ведомость 1929 – Ведомость за 1929 годъ обретающимся при Іовской церкви села Борисковичъ въ приходе нижеявленныхъ чиновъ людямъ, со изъявленіемъ противъ коегождо имени о бытіи ихъ въ Святуго Чтиредесятницу у Исповеди и Святыхъ Тайнъ Причастія.
12. Ведомость 1830 – Ведомость Епархіи и Губерніи Волинской Поведа Владимирского села Ржишева, Церкви Зачатіевской, наблюдающаго Священника Іоанна Скульскаго съ Причетниками при оной церкви въ Приходе ниже явленныхъ чиновъ людей съ изъявленіемъ противъ коегождо имени о Бытіи ихъ у Исповеди и Святыхъ Тайнъ Причастія сочинена за 1830 годъ.
13. Ведомость 1834 – Ведомость Епархіи и Губерніи Волинской Поведа Владимирского села Брань, Церкви Свято-Покровской, Священника Квинтиліана Стефанова сына Левитского съ Причетниками при оной церкви въ Приходе ниже явленныхъ чиновъ людей съ изъявленіемъ противъ коегождо имени о Бытіи ихъ у Исповеди и Святыхъ Тайнъ Причастія сочинена за 1834 годъ.
14. КБО Цегів 1892 – Книга брачныхъ обысковъ за 1892–1902 гг. Введенская церковь села Цеговъ Владимир-Волинскаго уезда (Державний архів Волинської області, далі –ДАВО).
15. КИ Борисковичі 1852 – Книга исповедания прихожанъ Свято-Троицкой церкви села Борисковичи за 1852 годъ (ДАВО).
16. МК Блудів 1839 – Метрическая книга, данная изъ Владимирскаго Духовнаго правления зъ надлежащимъ подписомъ Владимирскаго уезда села Блудова Церкви Михайловской для записи родившихся, Бракомъ сочетавшихся и умершихъ обоего пола декабръ 31 дня 1839 года (Archiwum Główne Akt Dawnychw Warszawie, далі – AGAD).
17. МК Брани 1871 – Метрическая книга, данная изъ Волинской Духовной Консисто́рии в Покровскую Церковь на безсрочное время для записи родившихся на 1871 годъ (1871 – 1881 гг.) (ДАВО).
18. МК Дружкопіль 1920 – Метрична книга Дмитрівської церкви села Дружкопіль 1920–1926 рр. (ДАВО).
19. МК Овадно 1836 – Метрическая книга, данная изъ Губерніи Волинской уезда Владимирскаго причту села Овадна Церкви Вознесенской и приписной к оной села Могильна Церкви Рождествобогородичной для записки в прихрдахъ ихъ родившихся, бракомъ сочетавшихся и умершихъ обоего пола душъ декабръ 31 дня 1836 года (AGAD).
20. МК Оздениж 1852 – Метрическая книга по Указу Волинской Духовной Консисто́рии, выданная отъ благочиннаго І Округа Луцкаго уезда въ Церковь Преображенскую села Озденижа, для записи актовъ родившихся, бракомъ сочетавшихся и умершихъ по приходу указанной Церкви на 1852 год (AGAD).
21. МК Цегів 1860 – Метрическая книга записи о рождении за 1845 – 1860 гг. Введенская церковь села Цеговъ Владимир-Волинскаго уезда (ДАВО).

УДК 2–726.2(477.82):929

Владислав Фульмес

Єпископ Острозький Єрофей (Лобачевський) – випускник і викладач Волинської духовної семінарії

У статті на основі історичних джерел наведено відомості про життя, діяльність, архіпастирське служіння випускника, викладача, інспектора Волинської духовної семінарії, вікарія Волинської єпархії, єпископа Острозького Єрофея (Лобачевського).

Ключові слова: духовна освіта, єпископ, вікарій, Волинська духовна семінарія, Волинська єпархія.

Фульмес Владислав. «Єпископ Острожский Иерофей (Лобачевский) – выпускник и преподаватель Волинской духовной семинарии». В статье на основе исторических источников рассмотрены сведения о жизни, деятельности, архипастырском служении выпускника, преподавателя и инспектора Волинской духовной семинарии, vicar of Volyn Diocese, Bishop of Ostrozhskogo Yerofeya (Lobachevsky).

Ключевые слова: духовное образование, єпископ, вікарій, Волинська духовна семінарія, Волинська єпархія.

Fulmes Vladyslav. «Bishop of Ostrog Iyerofey (Lobachevsky) the Graduate and Teacher of Volyn Theological Seminary». In this article, based on historical sources the information about the life, activity and service archpastoral graduate of the teacher and inspector of Volyn Theological Seminary, vicar of Volyn Diocese, Bishop of Ostrozhskogo Yerofeya (Lobachevsky) has been presented.

Key words: education, bishop, vicar, Volyn theological Seminary, Volyn diocese.